

Sygn. akt IV CNP 20/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 8 lutego 2013 r., sygn. akt IX Ga 371/12,
w sprawie z powództwa R. S.
przeciwko M. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania

UZASADNIENIE

Pozwany M.G. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 lutego 2013 r., wydanego w sprawie o zapłatę, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 74 § 2 i 3 w zw. z art. 462 k.c., oraz prawa procesowego, tj. art. 232 i art. 386 § 1 w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. Jako przepisy, z którymi zaskarżone orzeczenie jest w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. niezgodne, skarżący wskazał wszystkie wymienione w ramach podstaw skargi, a ponadto przepis art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wszechstronnie i jednolicie wyjaśniono, że użyte w art. 424¹ k.p.c. pojęcie „niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia” ma znaczenie autonomiczne i odnosi się do takich tylko orzeczeń, które są niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostały wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa (por. wyroki z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174 oraz postanowienie z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, niepubl.). Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11 (OTK-A 2012, nr 8, poz. 97), art. 424¹ § 1 k.p.c., rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, gdy niezgodność ta jest oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji.

Przyjęte rozumienie pojęcia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ma znaczenie przy ocenie dokonywanej na podstawie art. 424⁹ k.p.c., czy skargę należy przyjąć do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, czy też - jako oczywiście bezzasadna - nie powinna być ona przyjęta. Skarga, której zarzuty nie przekonują o kwalifikowanym naruszeniu prawa, w tym także skarga kwestionująca dokonaną przez sąd wykładnię prawa, która mieści się w granicach przysługującej sądowi autonomii orzeczniczej, jest w ujęciu tego przepisu skargą oczywiście bezzasadną.

Tak należało ocenić skargę pozwanego.

Skarżący, powołując określone zarzuty i przedstawiając argumentację prawną na ich poparcie, miał obowiązek przekonać o tym, że zarzucone naruszenia prawa mają szczególny, kwalifikowany charakter. Skarga nie spełnia tego wymagania. Została ona sformułowana tak, jak kolejny zwykły środek zaskarżenia. Pozwany nie powołał się na kwalifikowany charakter naruszeń przepisów wskazanych w podstawach skargi, ani nie uzasadnił ich w sposób, który wskazywałby na takie uchybienia. Zaprezentowanie własnych poglądów skarżącego co do odmiennego sposobu rozstrzygnięcia sprawy, a także odnośnie do zarzucanych nieprawidłowości postępowania Sądu drugiej instancji, nie przekonuje, że w sprawie doszło do naruszenia przepisów, prowadzącego do niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. Z przedstawionej argumentacji nie wynika, aby Sąd Okręgowy dokonał wykładni powołanych w skardze przepisów prawa lub zastosował je w sposób oczywiście nieprawidłowy, wykraczając poza zakres przysługującej mu swobody jurysdykcyjnej.

Należy dodatkowo zauważyć, że sformułowane przez skarżącego zarzuty koncentrowały się na kwestiach dowodowych i opierały się na nieuzasadnionym założeniu, iż to na Sądzie drugiej instancji spoczywał ciężar przeprowadzenia „postępowania wyjaśniającego”, a dokładniej, że Sąd ten miałby obowiązek z urzędu przeprowadzić w sprawie dalsze postępowanie dowodowe.

Z tych przyczyn, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.